

J. MEYSMANS
WOLUWE-SAINT-PIERRE
BRUXELLES
(BELGIQUE)

Bruxelles, le 18 junio 1913.

R. 22.

Multo honorato Domino Praesidente,

Me habe bene recepto, in suo tempore, tuo aestimabile charta postale ab Venetia, ad que me responde immediato mittendo ad D. Basso probas typographicas de tuo vocabulario latino explicato ad publico.

Me etiam recipere tuo gentile charta ab Budapest. Me vide cum gaudio que in tuo peregrinationes longinquo se vole bene tribue recordatione ad me.

Manuale de interlingua, quem me promitte ad te de scribe, non es jam parato. Me labora ad illo singulo die, sed non perveni ad termina illo, quia me es semper retento ab difficultate de inveni bono definitione de vocabulario de interlingua.

In meo ultimo epistola ad te me dice que me adopta regula sequente: "Pro scribe in interlingua nos adopta dictionario nationale - latino ad usu de scholas et in illo nos elige vocabulos plus internationale."

Me habe experimentato regula praecedente et ecce observationes que me habe facto.

1º Dictionarios nationale - latino, etiam illos magno, cita in generale solo vocabulos classico. Multo de ce vocabulos non es internationale et non es raro que nullo de versiones dato pro uno vocabulo nationale es reale internationale.

Ergo, si nos debe absoluto ute vocabulos classico (excepto in casus ubi existe aequivallente toto internationale = commune ad 7 linguas) nos obtine in multo casus lingua non internationale.

2º Obligatione de ute vocabulos classico es incommodo. Non obstante longo studio que in meo juventute me fac de latino, me nunc non plus es capace de discernere, ad primo visu, si ullo vocabulo latino

es classico aut non. Si me debe verifica latinitate classico de omni vocabulo, que me vole scribe, me es obligato de consulta dictionario sine intermissione. —

Regula que obliga ad ute, ante omne, vocabulario classico, place ad me ad puncto de visu theoretico: illo da resultate bene et immediato definito pro omni persona que posside dictionario latino; illo reduce arbitrario ad uno minimo et produce lingua plus neutrale, plus grato ad populos non-romanico.

Sed in practica ce regula es pro me incommodo. Si me debe consulta meo proprio facilitate, me praefer lingua plus moderno, plus proximo ad AFHIP. Tale lingua pote es obtento solo si nos permette libero usu de omni vocabulo latino, sine considera si ce vocabulo es classico aut non.

Diviso inter illo considerationes theoretico et isto considerationes practico, me non aude concludere.

Si me debe judica per vocabulos non classico, que me vide aliquando in tuo articulos de Discussiones (per exemplo in uno recente articulo, te ute vocabulo perfectionamento que es longe ab es classico), me puta que te es pro solutione moderno, non classico.

Te obliga me, si te vole adhuc da ad me aliquo consilio concernente ce quaestione. Me accepta omni solutione que es bene definita.

Cum maximo respectu, me subscribe, honorato Domino praesidente,

tuo devotissimo,

J. Meyersman

Si nos abi ab vocabulario latino moderno, es necessario defini ce vocabulario, que non existe in dictionarios ad usu de scholar. Nos pote defini illo: « omni vocabulo derivato in modo regulare ab latino classico aut ab graeco latinoizato ». Isto definitione te communica ad me ante longo tempore. Adoptione de isto latino modernus aut de latino in sensu lato (latinitas) non impedi selectione ad spe in illo: per exemplo latino-anglo aut anglo-latino. Si te crede utile me etiam immediato accepta vocabulario latino-anglo, cum aliquo complemento. Sed pro Latinitas es praefertibile ab ab Latino ipso et indica dictionario latino ad usu de scholar ut modo de scribe in interlingua, cum permissione de adopta vocabulos non classico, regulariter derivato ab classico.